

E 542

THE
SADDARSHANA-CHINTANIKÂ
OR
STUDIES IN INDIAN PHILOSOPHY.

षड्दर्शनचिंतनिका.

मीमांसादर्शन

वृत्तिसहित

त्याचें मराठी आणि इंग्रजी भाषांतर.

पुस्तक १.	मे १८७७.	अंक ५.
VOL. 1.	MAY, 1877.	No. 5.

“ज्ञानप्रकाश” छापखान्यांत छापिले.

(सन १८६७ च्या २५ व्या आकृष्टाप्रमाणें नोंदली आहे.)

NAWAB SALAR JUNG BAHADUR.

Truth is not local.

The following gentlemen will receive subscriptions for us.

Anna Moreswar Kunte B. A., M. D., Esqr., Bombay.

Rao Saheb Mahiput Rao Rupram, Principal Training College, Ahmedabad.

Rao Saheb Gopal Govind Ghate, Sub-judge Kotree, Sindha.

Govind Moreswar Hasubnis Esquire, B. A. Sanskrit Teacher High School, Baroda.

२४. प्रकरणविचार चालूं
असतां संभव असतांहि अपकर्षा
ची योजना करूं नये. (कारण)
अपकर्षास योजिलें असतां प्रक-
रणास बाध येतो, आणि विधि-
वाक्य अनर्थक होतें.
(सि० यु० २.)

शब्दाचा पोटभेद स्तुतिशब्द आहे. आ-
णि स्तुतिशब्दाचे पोटभेद अर्थवाद, गुणवा-
द, हेतुवाक्य, आलंकारिक वाक्य, इत्यादि
आहेत. पुनः मूळ सूत्रांत अनुगम कर-
ण्याची युक्ति योजिली आहे, तिचा विचा-
र केला पाहिजे. काहीं काहीं स्थळीं
अमुक अर्थ दिसून येतो, तोच अर्थ सर्व
स्थळीं दिसून येतो. हा सामान्य अर्थ
व्यापक होतो, म्हणून दुसऱ्या सर्व स्थळीं
तोच अर्थ दिसून येतो. असा ह्या अ-
नुगमपद्धतीचा सामान्य आकार आहे.
त्याचा विशेष विचार केला पाहिजे. पहि-
ल्या पादांतील चवथ्या सूत्रावरील टीप
पहा. तेथें उपलक्षणव्यायाचें निरूपण
केलें आहे. या सूत्री उपलक्षणाचे यो-
गानें अनुगम केला आहे. या वाक्यास
विधिववाक्य म्हणावें, कीं स्तुतिवाक्य म्हा-
वें, अशी पंचार्हत पडते, म्हणून पूर्वपक्ष-
कार काय करावें? असें विचारतो. ही
पंचार्हत मिटण्यास जैमिनीनें एक तोड
काढली आहे. ज्या ज्या स्थळीं विधिव-
वाक्यांतून सबळ आणि निर्बाध अपूर्व अर्थ
निघत नाही, त्या स्थळीं तें विधिववाक्य

24. In the course of a particular topic (under discussion), a word or phrase which occurs late should not be anticipated, (because) such a procedure obstructs the course of a topic, and an original statement is (then) to no purpose. (2. Argument in support of the last final statement.)

Stuti is to be considered. *Stuti* includes a direct subordinate statement, an indirect subordinate statement, a causative statement, figures of speech and sometimes even censure. Then what is the distinction between *Stuti* and *Shesa*? The term *Shesa* has a wider sense than *Stuti*, for the first applies to an action, a quality, a substance, a person; while *Stuti* is a subdivision of *Shesa*, and a direct subordinate statement, an indirect subordinate statement and the rest are subdivisions of *Stuti*. In the sūtra, a method of generalizing is laid down. Whatever is observed to exist in *some places* may exist in *all places*. Phenomena, observed to exist sometimes or in some places may be universal as to time or place. We have thus stated the general form of this method which deserves to be specially considered. See the footnote on (I. 1, 4.) where we have explained the method of generalizing from one instance called *Upalaksana*. In this sūtra, another method is employed. The opponent asks in the course of the discussion in the sūtras whether a particular statement is original

म्हणे, पण स्तुतिवाक्य आहे, असें समजावें. सूत्राच्या या दलानें विशेष लक्षांत ठेवण्या जोगा शास्त्रार्थ सांगितला आहे. तो असाः—ग्रंथाचा अर्थ करतांना विधिवाक्य म्हणजे प्रधानवाक्य कोणतें हें अर्धी ठरवावें. आणि असें ठरविण्यास कोणता उपाय योजनावा, हें हि सांगितलें आहे. ज्या वाक्यांत अपूर्व वर्णन केलें असतें, तें विधिवाक्य. केव्हां केव्हां स्तुतिवाक्यांतहि अपूर्व वर्णन असतें. आतां निर्णय कसा करावा? ज्यांतून एकदम अपूर्व अर्थ निघतो, अशीं एका स्थळीं दोन वाक्ये अढळलीं असतां ज्यांत स्वातंत्र्यानें अपूर्व वर्णिलें असतें, तें विधिवाक्य, आणि या विधिवाक्याशीं दुसऱ्या वाक्याचा काहीना काहीं सम्बन्ध असतो. या संबंधामुळे तें दुसरें वाक्य मुख्य विधिवाक्यावर अवलंबतें, म्हणून त्याला स्तुतिवाक्य समजावें. असा या सूत्राच्या प्रथम दोन दलांचा अर्थ झाला. वरील शास्त्रार्थ सामान्य कल्पून अन्यस्थळीं अशीच योजना करावी, असें तिसऱ्या दलामध्ये वर्णिलें आहे. तैत्तिरीय संहितेंतील (५.३.१२.) एथील वेदवाक्याचा अर्थ. “आणि पाण्यामध्ये अस्थ उत्पन्न होतो, अथवा पाण्यामध्ये परळ उत्पन्न होतो.” या स्थळीं “पाण्यांत उत्पन्न झालेल्या घोड्याचें” विधान करणारें विधिवाक्य संभवत नाहीं. ज्या स्थळीं विधीचा असंभव, त्या स्थळीं स्तुतीचा संभव, अशी कल्पना योग्य आहे.

२४. या सूत्रांत “अपकर्ष” आणि “प्रकरण” असे दोन शब्द विचार करण्याजोगे आहेत. प्रकरण म्हणजे अमुकच

or subordinate, and what is the characteristic mark by which the one can be distinguished from the other. To answer this question, Jaimini explains a principle in this sūtra. Wherever a statement is not essentially original, it is only subordinate. This part of the sūtra explains what deserves special attention :—in interpreting a passage, it is first necessary to determine what the principal sentence or the original statement is. To enable an interpreter to determine this, Jaimini explains a method. The principal sentence is one which makes an original statement. The objection of the opponent is that a subordinate statement sometimes expresses originality. To remove this objection, it is laid down that what expresses originality independently and absolutely is to be considered the principal sentence in a passage to be interpreted, as it bears a relation to phrases or other sentences. On account of this relation, the other sentences or phrases depend on the principal sentence, and are, therefore, subordinate. This is the explanation of the first two parts of this sūtra. The third part lays down that these principles are to be generally applied. The mantra in the Taittiriya Sanhitā (V. 3, 12.) is translated here. “And a horse is born in waters or a sort of rush is produced in waters.” In this place, an original statement that “a horse born in waters is to be taken” is simply impossible. Therefore, wherever an original statement is impossible, a subordinate statement is possible.

24. The two terms *Apakarsa*—and *Prakarana*—used in this sū-

विषय चालू आहे, असे निरनिराळ्या अर्थीच्या परस्परसंबंधावरून ज्ञान होतें. आणि प्रकरणांत वर्गिलेले अर्थ एकामागून एक अमक्याच संबंधाने आले पाहिजेत अशी अवश्यकता असते. संबंधाने एकामागून एक येणे हास आनुपूर्वी म्हणतात. प्रकरणांत आनुपूर्वी आणि साकांक्षत्व हे धर्म असलेच पाहिजेत.

प्रकरणाच्या या विचारावरून अपकर्षशब्दाचा अर्थ सुबोध होईल. आनुपूर्वीकडे आणि साकांक्षत्वाकडे लक्ष न देतां वाक्यांतील पुढचा अर्थ मागे आणला म्हणजे अपकर्ष होतो. आतां सूत्रार्थ सहज समजेल. कांहीं एक प्रकरण चालले आहे. तेथे अपकर्ष संभवतो असें वाटले, म्हणजे पुढच्या वाक्यांतील अर्थ मागल्या वाक्यांत योजला तरी चालेल, असें वाटले, तथापि असें करूं नये. कां ? असें केलें असतां आनुपूर्वी बिघडते, साकांक्षत्व धर्माची हानि होते, प्रकरणास बाध येतो. ज्या स्थळीं प्रकरण किंवा अप्रकरण याचा विचार रहात नाही त्या ठिकाणीं विधिवाक्याची योग्यता राहिलीच नाही. विधिवाक्य निरर्थक झालें. अशी खटपट करून स्तुतिवाक्य प्रधान आहे, असें करण्याबदलां तें गौण आहे हें पत्करावें हें ठीक. वेदवाक्याची योजना केली असतां हा अर्थ अधिक स्पष्ट होतो. यज्ञसमर्थी कणकीचे पोपे निरनिराळ्या खापराच्या चकत्यावर भाजतात. हा खापराच्या चकत्यांस संस्कृतांत कपालें म्हणतात, आणि त्या पोप्यांस पुरोडाश म्हणतात. तैत्तिरीय संहिता (२.६.३.) या

tra call for special explanation. *Prakarana* or a topic is the knowledge which is produced by the relations which the different thoughts of a discourse bear to one another. The nature of a topic (*Prakarana*) necessitates a particular order and sequence of thoughts of which a discourse consists. The particular sequence whether of letters, words or thoughts is called in Sanskrita *Anupūrvā*. Sequence and the principle of *desirability* (*Sākāṁsatva*) are the essential elements of a topic. The principle of *desirability* is the principle of what is called grammatical government considered from a subjective point of view. Now it will be easy to explain the meaning of what is called *Apakarsa*. When the principles of sequence and *desirability* being disregarded, a word, a phrase or a thought which occurs in the latter part of a discourse is transferred to its former part, such a transference involves the principle of *Apakarsa*. The meaning of the sūtra will be now easy enough. In the course of a discourse, the principle of the *inverse transference* (*Apakarsa*), though thought to be reasonable, is not to be employed, because it affects the sequence of thoughts, and annuls the principle of *desirability*, and obstructs the course of a topic. Where the course of a discourse is disregarded, an original statement loses its importance. It is simply to no purpose. All these efforts on the part of the opponent to raise the importance of a subordinate statement is simply waste of time and energy. It is reasonable to acknowledge its de-

सूत्राणि.

विधौ च वाक्यभेदः स्यात् ॥२५॥ (सि० यु० ३)

पदानि । (स्तुतिः) विधौ, च, वाक्य-भेदः, स्यात् ॥

पदार्थः । वाक्यभेदः=वाक्यस्य भेदः=वाक्यद्वयम् । अवशिष्टानि पदानि स्पष्टानि ॥

वाक्यार्थः । पुनः । स्तुतेर्विधिकल्पनायां वाक्यभेदो भवेत् ॥

भावार्थः । पूर्वमीमांसाविषये वाक्यभेदो दुष्ट इति सिद्धान्तः । सिद्धा-
न्तोऽयं द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे विचारयिष्यते । वाक्यभे-
दरूपदोषं गृहीत्वाऽत्र दोषापत्तिः कृता । यदि स्तुतिर्विधिस्तर्हि-
वाक्यभेदः प्राप्नुयात् । वाक्यभेदोऽनिष्टोऽतः स्तुतिर्न विधिः ॥
वेदवाक्यान्यनुसंधेयानि ॥

औदुम्बरो यूपो भवति । इत्यादीनि ॥

ठिकाणचा मंत्र घेतला आहे. या अनु-
वाकाकडे विशेष लक्ष द्यावें. प्रथम अ-
सें वर्णन आहे कीं “ऋषींनी पुरोडाश
कूर्म (कांसव) झाला आहे, आणि (जमी-
नीवर) सरकू लागला आहे, असें पाहिलें,
आणि ते ऋषि त्याला म्हणाले.” या ठि-
काणी पुरोडाश कूर्म कसा झाला, आणि
तो सरकू कसा लागला, या विषयी वाच-
कांनी विचार करावा. परंतु याच पुरोडा-
शाच्या निरनिराळे पोष्यांचें जें वर्णन केले
आहे, त्याचा या ठिकाणी विचार न्हावया-
चा आहे. “जो पोपा कांहीं भाजला
आहे व कांहीं कच्चा आहे, तो राक्षसांना
मिष्ट आहे; जो न भाजला आहे तो रुद्रा-
ला मिष्ट आहे; जो चांगला भाजला आहे
तो देवांना मिष्ट आहे. म्हणून कांहीं
भाजल्या आणि कांहीं कच्चा अशा पुरो-

pendence. Much light will be
thrown on this explanation by
applying the principles discussed
to a Vaidika passage. See the
mantra quoted from the Taittiri-
ya Sanhitâ (II. 6, 3.) and translated.
This part of the Sanhitâ deserves
attention. It first describes that
the Risis saw a cake (made of
wheat and baked on cowherds) as-
suming the form of a tortoise,
and moving (on the land); and
the Risis said to it. Our rea-
ders may well enquire how a cake
assumed the form of a tortoise and
how it moved on the land. But the
supernatural despises all reason-
able enquiry. Now the different
parts of the cake (Purodâsha)
baked on different cowherds are
to be considered. “The part
half baked and half not baked is
liked by the Râksasas (demons).
The part not baked at all is
liked by the Rudra. The part

२५. (स्तुतिवाक्य) विधि-
वाक्य (आहे) अशी करुपना
केली असता वाक्यभेदरूप दोष
येतो. (सि० यु० ३.)

डाशास न करणान्या पुरुषानें पुरोडाश
पक्का भाजावा, तो देवाला प्रिय आहे.”
हेतुवाक्यांत “म्हणून” इत्यादि शब्दांनीं
जें कारण सांगितलें आहे, त्या कारणाम-
ध्यें “अशा पुरोडाशास न करणान्या”
एवढ्या पदांचा “राक्षसांना प्रिय” याकडे
अन्वय केला असता वांकडा अन्वय हो-
ऊन अपकर्ष उत्पन्न होतो. दर्शपूर्ण-
मासी या यज्ञामध्यें राक्षसांचा अंश नाही.
मग असला विधि भलतीकडेच लागू ला-
गेल. आणि जें प्रकरण चाललें आहे,
त्यास बाध येईल. म्हणून अपकर्ष क-
रून स्तुतिवाक्यांतला कांहीं अंश विधिवा-
क्यांत घेऊं नये, स्तुति आणि विधि हे
स्वतंत्र ठेवावेत. या करितां स्तुतिवाक्यांत
आणि विधिवाक्यांत भेद आहे.

२५. दुसऱ्या अध्यायाच्या पहिल्या
पादाच्या ४६ आणि ४७ सूत्रांत वाक्य-
भेदरूप दोष तो काय याचा विचार केला
आहे. याच पादाच्या एकोणिसाव्या सू-
त्रावरचे टिपेंत ज्या वेदमन्त्राचें भाषांतर
दिलें आहे, तें पहावें. त्या मन्त्राच्या प्रा-
रंभी “उंबराच्या झाडाचा यज्ञस्तंभ अस-
तो” हें विधिवाक्य आहे. आणि त्याच
मन्त्राच्या अंती “बलाच्या प्राप्तीकरितां”
अशीं पदे आहेत. हें स्तुतिवाक्य आहे.

25. If a subordinate
statement be considered an
original statement, (then)
there is the defect of the
division of a sentence.
(3. Argument in support
of the final statement.)

fully baked is liked by the gods.
The sacrificer who does not partly
bake a cake and partly leave it un-
baked, should therefore bake the
cake thoroughly (as) it is liked by
the gods.” If in the last causative
sentence, the adjectival sentence
—who does not bake the cake
thoroughly—were connected with
the demons already mentioned,
it would be a case of *inverse
transference* (*Apakarsa*) for in the
full-moon sacrifice, there is no
offering to the demons. Then there
would be an original statement en-
joining what is evidently absurd.
The course of the discourse in the
Sanhitâ would be ignored. It is
therefore, necessary not to intro-
duce a part of a subordinate state-
ment into an original principal
statement by means of what is
called *inverse transference*. An
original statement is to be con-
sidered as independent and is not
to be mixed up with a subordi-
nate statement. Thus an original
statement is distinct from a sub-
ordinate one.

25. The exegetical defect
based on the division of a sentence
is examined by Jaimini in the
sûtras (II. 1, 46-47.) Our readers
will kindly refer to the transla-
tion of the Vaidika text in the
foot-note to the 19th sûtra. In the
beginning of the text, the origi-
nal statement, “A sacrificial post is

सूत्राणि.

अथ हेतुवन्निगदाधिकरणम् ॥

हेतुर्वा स्यादर्थवत्त्वोपपत्तिभ्याम् ॥ २६ ॥ (पू०)

पदानि । (स्तुतिः) हेतुः वा, स्यात्, अर्थवत्त्व-उपपत्तिभ्याम् ॥

पदार्थः । हेतुः=कारणम्, वा=पुनः, स्यात्=(स्पष्टम्) अर्थवत्त्वोपपत्तिभ्याम्=अर्थवत्त्वं च उपपत्तिश्च=अर्थवत्त्वोपपत्ती ताभ्याम् ।
 अर्थवत्त्वम्=अर्थवतो धर्मः । अर्थवत्=यस्यार्थोऽस्ति तत् । तस्य धर्मो=अर्थः । अर्थवत्त्वम् तर्हि=स्वतंत्रार्थः । उपपत्तिः=(टिप्पणी द्रष्टव्या)

वाक्यार्थः । पुनः । वाक्यसम्बन्धेनार्थविचारादुपपत्तेश्च स्तुतिस्तु हेतुर्भवेत् ॥

भावार्थः । अर्थवादस्य हेतुत्वेन ग्रहणम् । कुतः । वाक्यार्थविचारेणोपपत्त्या च स्तुतिवचनानां हेतुता प्राप्नोति । इति पूर्वपक्षः ॥

वेदवाक्यान्यनुसन्धेयानि ॥

शूर्पेण जुहोति तै० ब्रा० [१.६,९.] तेन ह्यन्नं क्रियते ॥

एक विधिवाक्य आणि दुसरें स्तुतिवाक्य अशी व्यवस्था न करतां आणि “बलाच्या प्राप्तीकरतां” या स्तुतिवाक्यास विधिवाक्य मानलें असतां वाक्यभेदरूप दोष उत्पन्न होतो, म्हणजे कारण नसतां एका वाक्याचीं दोन वाक्यें केलीं असें पात्कारावें लागतें. म्हणून स्तुतिवाक्य आणि विधिवाक्य ही कल्पना चांगली आहे.

of the fig-tree," occurs; and at the end of the same text, the words—"for getting strength"—occur. The last is an abridged subordinate sentence. Now if instead of the first being the original statement and the last, a subordinate statement, the last were considered to be an original statement, then there would be the defect called the division of the same statement that is, without any special cause one statement is split up into two independent statements. It is, therefore, reasonable to distinguish an original statement from a subordinate statement.

ज्या निगदांत कारणाचें
वर्णन असतें, त्यांचा विचार.

२६. नाही. तें हेतुवाक्य,
कारण (हेतुवाक्याच्या अंगी)
अर्थवत्त्व आणि उपपत्ति हे दोन
धर्म असतात. (पू०)

२६ या सूत्रांत “अर्थवत्त्व” आणि
“उपपत्ति” हे दोन शब्द विचार करण्या
जोगे आहेत. प्रथम अर्थवत्त्वशब्द घेऊं.
ज्याला अर्थ आहे, तें अर्थ-वत्. या स्थळीं
अर्थवत् हें धर्मी आहे आणि अर्थ हा
त्याचा धर्म आहे. आतां, अर्थवत्त्व म्ह-
णजे अर्थवत् या धर्मावर राहणारा धर्म
आहे. पुनः वाक्याहि अर्थवत् होईल.
आणि वाक्यावरला धर्म वाक्यत्व हा आहे.
वाक्यत्व म्हणजे अर्थ होईल. थोडा
सूक्ष्म विचार आहे. वाचकांनीं लक्ष
द्यावें. वाक्यत्व हें नानाधर्मांच्या समूहाचें
नांव आहे. त्यामध्ये अर्थ, विचार, र-
चना, अशा अनेक धर्मांचा समावेश
होतो. म्हणून जैमिनीनें वाक्य हा शब्द
योजला नाही. अर्थवत्त्व म्हणजे धर्मधर्मि-
संबंधानें केवळ अर्थ असें निष्पन्न होतें.
हेतुवाक्य स्वतंत्र समजावें, कारण हेतुवाक्या-
च्या अंगी स्वतंत्र अर्थ असतो. उपप-
त्तिशब्दाचा विचार केला पाहिजे. म्या-
यशास्त्रांत या विचाराचें माहात्म्य मोठें आ-
हे. काणादीय वैशेषिक दर्शनाची चिंत-
निका करतांना उपपत्तीविषयी विशेष
विवेचन करूं. एथें फक्त उपपत्तीचें

The subject of the *Ni-
gadas* (texts of the *Yajur-
veda*) which are causative.

26. No, it is a causative
statement, because (a cau-
sative statement has) in-
dependent signification and
(power of) explanation.
(Statement of the oppo-
nent.)

26. The terms *Arthavattva* and
Upapatti in this sūtra call for spe-
cial explanation. First, *Arthavat* is
that which has *Artha*. In this case,
Arthavat has for its quality, *Artha*.
In other words signification is the
quality of the significant. Now
a sentence may be *significant*, and
a sentence has the quality of the
general nature of a sentence or
the quality of its belonging to the
genus of sentences. A mark of
the genus—a sentence,—will be
signification. This is a nice distinc-
tion which deserves the attention
of our readers. The genus—a sen-
tence,—as based on its nature, is
an assemblage of many marks
including signification, syntacti-
cal arrangement, and the sequence
of thoughts. Therefore, the ge-
nus—a sentence—does not denote
only one mark—signification.
The genus (a sentence) is called
Vākyatva in Sanskrita. Hence
the last term is not used by Jai-
mini in the sūtra. Again *Artha-
vattva* is the quality of the signi-
ficant. *Arthavattva* is, therefore,
the same as *Artha* or signification.
Then why is this confused phra-
seology employed by Jaimini?
The answer is—*Artha* (signifi-
cation) is essentially different from
Arthavattva. The first may be a

सूत्राणि.

स्तुतिस्तु शब्दपूर्वत्वादचोदना च तस्य ॥ २७ ॥

पदानि । [हेतुः] स्तुतिः, तु, शब्दपूर्वत्वात्, अ-चोदना, च, तस्य ॥

पदार्थः । शब्दपूर्वत्वात्=पूर्वगतः शब्दः=शब्दपूर्वम् । तस्य धर्मः=शब्दपूर्वत्वम् तस्मात् । अचोदना=यद्वाक्यमविधायकं तत् ।

[अवशिष्टानि पदानि स्पष्टानि]

वाक्यार्थः । न । हेतुः स्तुतिः पूर्वविधिवर्णनात् । पुनः । हेतोश्चोदना-शक्तिर्नास्ति । [प्रसज्यप्रतिषेधोऽयम्]

भावार्थः । हेतुप्रतिपादकं वाक्यं स्तुतिर्भवति । कुतः । यस्य विधेर्हेतुः स विधिः पूर्वमेव विद्यते । पुनः । हेतुप्रतिपादकवाक्यस्य विधायकत्वशक्तिर्नास्ति ॥

स्वरूपकथन केलें म्हणजे पुरे. दोन अर्थांचा साहचर्यसंबंध असला म्हणजे त्यांतील एकास कारण व दुसऱ्यास कार्य असें म्हणतात, आणि व्याप्य कोण व व्यापक कोण यावरून कार्यकारणभाव बहुधां बसवितां येतो, परंतु आनुगमिक सिद्धांत करतांना कार्यकारणमावाचा निश्चय करावा लागतोच, परंतु तेवढ्यानेच सिद्धांतविचार पुरा होत नाही. विचार करणाऱ्याच्या मनाची दृष्टि होत नाही. विचार समजला पण उमजला नाही असें वाटतें. अशा प्रसंगी त्या विचाराची फोड करणारी आणि त्याची व्यवस्था लावणारी जी एखादी कल्पना रचण्यांत येते त्या कल्पनेचें नांव उपपत्ति. यास दृष्टांत. विजेमागून घडघडाट होतो हें सर्वास ठाऊक आहे, आणि बळवाच्या पावसामध्ये बीज होते हेहि सर्वास ठाऊक आहे.

mark out of the many marks which a genus denotes: the last is essentially the mark of what is significant. We have translated *Arthavattva* by independent signification. The opponent argues that a causative statement is independent, because it possesses independent signification. Now, the examination of the sense of the term *Upapatti*,—a subject of special importance in logic. In discussing the philosophy of Kanāda, *Upapatti* will be particularly examined. We will here indicate only the general nature of *Upapatti*. When two phenomena invariably follow one another or invariably co-exist, one of them is a cause and the other, an effect. This relation is fixed by the examination of the relation between the pervading and non-pervading phenomena—called respectively *Vyāpaka* and *Vyāpya*. In establishing a general proposition,

२७. पुनः हेतुवाक्य स्तुति-
वाक्य, कारण विधिवाक्याचें
वर्णन पूर्वी असतें. आणि हेतु-
वाक्याच्या अंगी चोदनाशक्ति
नाहीं. (सि०)

विजेचा आणि वळवाच्या पावसाचा कार्य-
कारणसंबंध आहे. पुनः घडघडाटाचा
आणि विजेचा कार्यकारणसंबंध आहे.
यावरून जेव्हां होतो तेव्हां विजेमागून नेह-
मी घडघडाट होतो ही व्याप्ति सर्वांस मान्य
आहे. आणि वळवाच्या वेळीं बीज होते
हीहि व्याप्ति सर्वांस मान्य आहे. परंतु
आपल्या मनाची समजूत पाहून घेण्या
करतां मुलें हि कल्पना करतात, आणि
शेतकरीहि कल्पना करतात. झा कल्पनेला
वास्तविक उपपत्ति म्हणावें. दोन धर्मावरून
हेतु काय हें कळतें. यांतला एक धर्म
अर्थवत्त्व, आणि दुसरा उपपत्ति. अर्थवत्त्व
म्हणजे स्वतंत्र अर्थ आणि स्वतंत्र अर्था-
विषयी जी कल्पना ती उपपत्ति. दृष्टांत
करतां वेदवाक्य पहावें. “सुपानें याग
करतो, कारण त्याच्या योगानें अन्न सिद्ध
होतें.” तै० ब्रा० (१.६.५.) या स्थळीं
जें कारण वर्णिलें आहे, तें कारण हेतु
आहे. कारण “त्याच्या योगानें अन्न सिद्ध
होतें” हें वाक्य स्वतंत्र आहे. जर सुपा-
नें अन्न सिद्ध होतें म्हणून त्यानें याग
करावा असा संबंध बसाविला, तर लांकडांनें
अन्न सिद्ध होतें, म्हणून त्यानें याग करा-
वा असें प्राप्त होईल. म्हणून हेतुवाक्य
हें स्वतंत्र वाक्य आहे, असा पूर्वपक्षाचा
आशय आहे.

27. Again, a causative
statement is a subordinate
statement because it fol-
lows an original statement,
and a causative statement
cannot enjoin (any duty on
man.) (Final statement.)

the relation of a cause to an
effect requires to be determin-
ed. But this alone cannot
establish a general proposition.
The mind of a thinker is not sa-
tisfied. A general proposition is
simply laid down, but its nature is
not perceived. At this stage of the
investigation, a theory which ana-
lyzes the general proposition into
its elements and discovers their
relation with one another is called
Upapatti which corresponds to ex-
planation in philosophy. An il-
lustration. It is well-known that
thundering follows the lightning
which flashes during the irregular
monsoons. The lightning and the
irregular monsoons are connected
as cause and effect. Again,
thundering and the lightning
are connected as cause and ef-
fect. Hence the universal pro-
positions, that the rumbling of
thunders in every case follows the
lightning and that the lightning
flashes only during the irregular
monsoons are generally known and
recognized. But every body—
even children and cultivators—
seeks to see how this takes place,
and to propose a theory. Such a
theory is called *Upapatti* or ex-
planation. A causative statement is
defined in the sūtra, and its ele-
ments and properties are pointed
out. One of them is independent sig-
nification, and the other is *expla-*

सूत्राणि.

अथ स्तुतिरन्यायेति चेत् ॥ २८ ॥

केचित् सूत्रमिदं न सूत्रत्वेन वर्णयन्ति । किन्तु भाष्यत्वेन ॥

भावार्थः । निष्प्रयोजने हेतौ तस्य स्तुतिर्वेन ग्रहणमयुक्तिकं । कुत
इति पृष्टं चेदुत्तरसूत्रं द्रष्टव्यम् ॥

२७. मूल संस्कृत सूत्रांत “शब्दपूर्वत्व”
आणि “चोदना” अशीं दोन पदे आहे-
त. (१.१,२.) या सूत्राच्या विषेत चो-
दनाशब्दाच्या अर्थाविषयी विचार केला
आहे. आतां शब्दपूर्वत्व याचा विचार
केला पाहिजे. “शब्दपूर्व” म्हणजे ज्या-
त शब्द पूर्वी गेला आहे ते. शब्दपूर्वाव-
रील धर्म शब्दपूर्वत्व. शब्द म्हणजे विधि
असा येथें अर्थ आहे. या स्थळी श-
ब्दपदाच्या अर्थाकडे विशेष लक्ष द्यावें,
कारण मीमांसाशास्त्रामध्ये शब्द नित्य
आहे अशा कटाक्षानें शब्दपदाचा उपयो-
ग होतो. वैदिक विधीला शब्द कां म्हणा-
वें असें विचारावेंसें वाटतें. त्याचें उत्तर
इतकेंच कीं, मूल ध्वनिरूप शब्द आहे.
त्याचे पोटभेद वैदिक शब्द, लौकिकशब्द,
मगान्याचा शब्द, वायूचा शब्द असें मा-
नतां येतील. परंतु वैदिक शब्द याविषयी वि-
शेष माहात्म्य वाटून त्यास शब्द अशी संज्ञा
विली आहे. विधि पूर्वी असतो, आणि
मागून हेतु येतो, हें एक कारण आणि
हेतूच्या अंगी चोदना शक्ति नसते, हें दुस-
रें कारण. या दोन कारणांमुळे हेतुवाक्य
स्तुतिवाक्य आहे.

nation. The Vaidika text quoted
in Sanskrita by way of illustra-
tion is to be examined. “He
sacrifices by a winnowing basket
because food is prepared by it,”
occurs in the Taittiriya Brāhma-
na (I. 6, 5.) The reason intro-
duced by *because* in the above text
is a *Hetu*, for the sentence—“be-
cause food is prepared by it” has
independent signification. Be-
cause food is prepared by a win-
nowing basket, therefore, it is the
means of a sacrifice. Then fuel is
used in preparing food, therefore, it
will be proper to sacrifice by
means of fuel. But this cannot be
permitted. Therefore, a causative
statement has independent signi-
fication and is introduced to ex-
plain another statement with
which it is not connected either as
cause or effect. The opponent
argues that a causative statement
is not connected in any way with
an original statement.

27. In the Sanskrita sūtra,
the terms Shabda-pūrvatva and
Chodanā are used. The sense of
the last is examined in the foot-
note to the sūtra (I. 1, 2.) Now
the term Shabda-pūrvatva has to
be considered. Shabda-pūrvatva
is the property of the *Shabda-pūr-*

२८. हेतुवाक्यांत (स्तुतीचें)
प्रयोजन नसलें म्हणजे त्याला
स्तुतिवाक्य मानावें हा अन्याय
आहे, असें म्हटलें तर. (सिद्धा-
तावर आशंका.)

२८. कोणी या सूत्रास स्वतंत्र सूत्र
मानतात, आणि कोणी यास भाष्यामध्ये
मोडतात. परंतु हें स्वतंत्र सूत्र मान-
लें असतां बरें. कारण येणेंकरून पुढी-
ल सूत्रास अवतरण होतें. सूत्राचा
अर्थ स्पष्ट आहे. त्याचा एकंदर सारां-
श इतकाच कीं स्तुतीचें जें कार्य तें हेतुवा-
क्य करीत नाही. मग हेतुवाक्यास स्तु-
तिवाक्य कां म्हणावें? अशी उत्थापित
आशंका काढली आहे. इचें समाधान
पुढले सूत्रांत आहे.

28. If it be said that
it is unjust to consider a
causative statement to be
a subordinate statement as
it does not describe an ori-
ginal statement, then—
(An objection against the
final statement in the
27th sūtra.)

va which means that which is
preceded by a word (*Shabda*)
which means in this discussion an
original statement (*Vidhi*). The
term *Shabda* deserves special at-
tention, for it is used in the *Pār-
va-Mīmāṃsā* in the sense of the
eternal word. We are inclined
to enquire why a *Vidhi* (a scriptu-
ral injunction) should be called a
word. Originally a word is a
sound which is divided into *Vai-
dika* or sacred, profane, that of a
drum, and that of wind. The gene-
ral term—word (*Shabda*)—is used
in the sense of a scriptural injunc-
tion by way of pre-eminence, as it
were to proclaim its importance.
The reason why a causative state-
ment is to be considered subordi-
nate is that it follows an original
statement. The second reason is
that it cannot enjoin any duty.
On account of these two reasons,
a causative statement is a subor-
dinate statement.

28. This is considered by
some to be an independent sūtra.
Others think that this is a part of
a commentary interpolated into
the body of the *Mīmāṃsā*. But it
would be well if this were consi-
dered an independent sūtra, be-
cause it introduces and eluci-
dates the next sūtra. The gist of
this sūtra is that a causative state-
ment does not perform the func-

सूत्राणि.

अर्थस्तु विधिशेषत्वाद् यथा लोके ॥ २९ ॥

पदानि । (तस्य=हेतोः) अर्थः, तु, विधि-शेषत्वात्, यथा, लोके ॥

पदार्थः । विधिशेषत्वात्=विध्युपोद्वलकत्वात् । (अवाशिष्टानि पदानि स्पष्टानि)

वाक्यार्थः । पुनः हेतोरर्थोऽस्ति । हेतोर्विध्युपोद्वलकत्वग्रहणात् । लोकेऽपि पद्धतिरेषा दृश्यते ॥ यथा लौकिकव्यवहारेषु मुख्यार्थ-प्रतिपादनात् सिद्धान्ताद् हेतुर्भिद्यते तथा वैदिकेषु वाक्येषु वि-धेर्हेतुर्भिद्यते तयोर्भेदे गृह्यते वाक्यार्थः सम्भवति नत्वन्यथा ॥

tion of a subordinate statement. Then Jaimini himself asks why a causative statement should be called a subordinate statement. This question is answered in the following sūtra.

२९. नव्हे. विधिवाक्याचे शेषवाक्य होणे हेच हेतुवाक्याचे प्रयोजन आहे. (आणि) लौकिकव्यवहारांतहि असाच प्रचार दिसून येतो. (आशंकानिरास.)

२९. मूळ संस्कृतसूत्रामध्ये “विधिशेषत्व” हे पद विचार करण्याजोगे आहे. शेषशब्दाची व्याख्या (१.२, २२-२३.) सूत्राच्या दिपेत केली आहे. परार्थाच्या म्हणजे कुसल्याच्या उपयोगी जे जे पडते, त्याचे नांव शेष. विधिवाक्याचे उपयोगी हेतुवाक्य पडते, विधिवाक्याचे अर्थास दृढता आणते, विधिवाक्याचा अर्थ खुलविते, आणि त्यामध्ये गोडी उत्पन्न करते, म्हणून हेतुवाक्य परतंत्र आहे. आणि विधिवाक्य स्वतंत्र आहे. आतां, अहो पूर्वपक्षकार, हेतुवाक्याला विधिवाक्य आपण म्हणतां हे कसे? हेतुवाक्याचे धर्म निराळे, विधिवाक्याचे धर्म निराळे. विधिवाक्य प्रधान असून स्वतंत्रतेने नवीन अर्थ वर्णन करते, आणि हेतुवाक्य गौण असून परतंत्रतेने सांगितलेल्याच अर्थाला दृढत्व आणते. असा भेद असतां तुम्ही दोन्ही एकच म्हणतां हे सयुक्तिक नाही. पुनः तुम्ही असे म्हणतां कीं सुषाने अन्न सिद्ध होतें म्हणून सुषाने याग करावा. पण सुषाने याग करावा कां? अन्न सिद्ध होतें म्हणून ना? मग व्याने व्याने अन्न सिद्ध होतें त्याने त्याने याग करावा. लांकडांने अन्न सिद्ध होतें म्हणून लांक-

29. No, the purpose of a causative statement is to describe fully an original statement, (and) in common life, such a practice is observed to exist. (The objection removed.)

29. The term *Vidhi-shesatva* in the Sanskrita sūtra deserves to be considered. The term *Shesa* is explained in the foot-notes to the sūtras (I. 2, 22-23.) Whatever serves the purpose of others is called *Shesa*. A causative statement serves the purpose of an original statement : the first strengthens and enlarges the sense of the last, by rendering it acceptable. Therefore, a causative statement is dependent, while an original statement is independent. Jaimini now asks the opponent why he considers a causative statement to be the same as an original statement, as the properties of the one differ from those of the other. An original statement is both principal and independent and expresses what is entirely unknown, while a causative statement is both subordinate and dependent and only adds to the force of what is already known. Such being the distinction between the two, it is simply unreasonable to assert their identity. Again, it is said by the opponent that “one should sacrifice by means of a winnowing basket because food is prepared by it.” But a winnowing basket is used in a sacrifice simply because it is the means of preparing food. Then whatever is the means of preparing food

सूत्राणि.

यदि च हेतुरवतिष्ठेत निर्देशात् सामान्यादिति चेत्
अव्यवस्था विधीनां स्यात् ॥ ३० ॥ (सि० यु०)

पदानि । (स्तुतिः) यदि, च, हेतुः, अवतिष्ठेत, निर्देशात्, सामान्या-
त्, इति, चेत्, अ-व्यवस्था, विधीनाम्, स्यात् ॥

पदार्थः । अवतिष्ठेत=व्यवस्थाविशिष्टः स्यात् । निर्देशात्=विशेष-
प्रतिपादनात् । सामान्यात्=जात्याभिप्रायेण । अव्यवस्था=
व्यवस्था-हानिः ॥

वाक्यार्थः । यदि स्तुतिर्हेतुस्तर्हि विशेषप्रतिपादनाद् व्यवस्थावि-
शिष्टो भवेत् । हेतोर्जात्याभिप्रायेण ग्रहणं चेद् विधीनां व्यवस्था-
हानिः स्यात् ॥

भावार्थः । पूर्वपक्षकाराचार्ययोरस्मिन् वादे विशेषो वर्तते । स विशेषः
कः । अर्थवादानां विधिहेतुता चेद् यस्य यस्य हेतुता प्राप्नोति
तस्य तस्य ग्रहणमापतेत् । शूर्पेण जुहोतीत्याकारकस्य विधे
रूपान्तरं भवेत् । दर्व्या जुहोतीत्यापतेत् । निर्दिष्टविधेस्तर्हि
व्यवस्थाहानिः स्यात् । अव्यवस्थाप्रसङ्गः प्राप्नुयात् । अव्यव-
स्थाप्रसङ्गेऽनिष्टः । अत एव शूर्पेण जुहोति तेन ह्यन्नं क्रि-
यत इत्याकारकविधौ व्यक्त्यभिप्रायेण विधिनिर्दिष्टहेतोर्ग्रहण-
म् । न तु जात्याभिप्रायेणेति सूत्राशयः । अव्यवस्थाप्रसङ्गमु-
द्दिश्य ब्रवीति कुमारिलभट्टः । तस्मादलहेतुत्वेन । स्तुतित्वमेव
वरमिति ॥

ज्ञाने याग करावा, असें आपण बोलला-
च आहो. (१.२, २६.) सूत्रावरील
टीप पहा. पण असा प्रकार नाही. रामा
कृष्णाला आणि हरीला कुस्तीत पा-
डतो, असें म्हटलें म्हणजे कृष्णा आणि
हरी यांच्यापेक्षां रामाचें बल अधिक आ-

should be used in a sacrifice.
Hence fuel is to be the means of
a sacrifice. This statement the op-
ponent makes in the foot-note to
the sūtra (I. 2, 26.) But fuel
cannot be the means of a sacri-
fice. Take an illustration from
common life. Rāmā beats Kris-
ṇā as well as Hari in a wrestling

३०, आणि जर स्तुतिवाक्य हेतुवाक्य आहे असे म्हटले तर (एवव्याच) वर्णनाने विधिवाक्याची व्यवस्था होईल. पर्याप्तिसंबंध आहे म्हटले तर सर्व विधींची व्यवस्था होईल. (सि० पु०)

हे, इतकेच सिद्ध झाले. तर हे सोडून सर्व ग्रंथांवर रामाचे बल अधिक झाले असे म्हणणे साजेल काय ? कधी साजणार नाही. तसेच सुपाने अन्न सिद्ध होतं म्हणून सुपाने याग करावा हे वर्णन केवळ सुपाचे आहे. यास फांदे फोडून ज्याने ज्याने अन्न सिद्ध होते त्याने त्याने याग करावा असे व्यापक पचन असयुक्तिक आहे, आणि लौकिकव्यवहाराविरुद्ध आहे. हेतुवाक्याचा कदाक्ष केवळ विधिवाक्याचे प्ररोचन करण्यावर असतो. विधिवाक्यामध्ये आणि हेतुवाक्यामध्ये पर्याप्तिसंबंध नसतो. पर्याप्तिसंबंध म्हणजे सर्व प्रकारे आणि सर्व स्थळां त्या कारणांनी तेंच कार्य उत्पन्न व्हावे. जसे रामा लंगडतो, कारण तो काल पडला. परंतु बापूची बाधा झाल्याने रामा लंगडेल, करड झाल्याने रामा लंगडेल, पाय बधिर पडल्याने रामा लंगडेल, आणि पडल्यानेही रामा लंगडेल. पुनः पडल्याने लंगडा न होता हात मोडून घेईल. यामुळे जो जो पडतो तो तो लंगडतो असा पर्याप्तिसंबंध सिद्ध होत नाही. इतकेच

30. If a causative statement be considered a subordinate statement in a particular relation, then an original statement can be (properly) adjusted. If the relation of adequateness be asserted, all original statements will be unsettled. (An argument in support of the final statement.)

match. Hence it is only to be inferred that Rāmā excels Kṛiṣṇā and Hari in strength. But it cannot be said that Rāmā excels the whole world in strength. To say so is simply absurd. It is simply the description of a winnowing basket to state that food is prepared by means of it. This statement can not be developed into the universal proposition that whatever prepares food is the means of a sacrifice, and is opposed to all experience in life. A causative statement simply enlarges the signification of the principal statement. The relation between an original statement and a causative statement is not that of adequateness of cause and effect called *Paryāpti*. Adequateness insists on the same cause invariably producing the same effect. Take an illustration. Rāmā limps because he fell yesterday; but he may limp if affected by rheumatism. Again Rāmā may limp if a boil breaks out on his leg or if his leg be benumbed. He limps because he fell yesterday. But instead of getting his leg hurt, he may get his arm injured. Therefore, there is no invariable sequence between limping and falling as

कीं “रामा लंगडतो” आणि “कारण तो पडला” अशीं दोन वाक्ये आहेत. त्यांपैकी पहिलें विधिवाक्य व दुसरें हेतुवाक्य.

३०. मूळ संस्कृत सूत्रांत जीं “सामान्या” “अव्यवस्था” आणि “निर्देश” अशीं पदे आहेत त्यांचा थोडासा विचार केला पाहिजे. सामान्य आणि विशेष हीं सापेक्ष पदे आहेत. सामान्य म्हणजे जाति, विशेष म्हणजे व्यक्ति. पण सामान्यशब्दाचा विशेष अर्थ आहे तो मागील सूत्रावरील टीप पाहिली म्हणजे लक्षांत येईल. तेथें पर्याप्तिसंबंधाचें वर्णन केले आहे. सामान्य या पदापासून पर्याप्तिसंबंधाचा बोध होतो. हेतुवाक्यामध्ये आणि विधिवाक्यामध्ये पर्याप्तिसंबंध मानिला असतां शास्त्रांमध्ये किंवा वेदांमध्ये जितकीं म्हणून विधिवाक्ये आहेत तितक्यांची अव्यवस्था होईल. आतां “व्यवस्था” या शब्दाचा अर्थ काय हा विचार करणें आहे. प्रत्यक्ष प्रमाणाच्या आधारानें अथवा अमुकच गोष्ट अमक्याच स्थितीत असावी अशीं सर्वसामान्य अनुमानें यांच्या अनुरोधानें जें जें काय आहे त्यां त्यांवर व्यवस्था हा धर्म अढळतो. व्यवस्थेच्या अभावास अनवस्था असें शास्त्रीय पद आहे. आणि अतवस्थाप्रसंग हा शास्त्रीय विचारांत मोठा दोष आहे असें मानिलें आहे. अनवस्थाप्रसंगाचें एक उदाहरण देतो, म्हणजे व्यवस्था पदाचा अर्थ लक्षांत येईल. पृथ्वीचा आधार काय ? तर शेवोहि. शेवोहीचा आधार काय असें विचारीत गेलें तर अमुकच ठिकाणीं थांबावे असें न समजतां सर्व विचारांची अव्यवस्था हो-

the cause—falling—does not invariably produce the effect—limping. There are two statements:—Râmâ limps and because he fell yesterday. The first is an original statement and the second—a subordinate statement. That is, the last explains the first.

30. The term *Sāmānyât*, *Avyavasthâ* and *Nirdeśa* in the original Sanskrit sūtra are to be examined. The terms *Sāmānya* (a generality) and *Vishesa* (a particularity) are correlative. But the special sense of the term *Sāmānya* as used in this discussion is explained in the foot-note to the preceding sūtra as the phrase—adequateness of cause and effect is explained in it for a generality is used in these sūtras in the sense of adequate causal relation, when the same cause invariably produces the same effect. When such a relation (*Paryāpti-sambandha*) is recognized between causative sentences introduced by such words as *because* or *for* and the principal sentence (an original statement) the syntactical arrangement of the last will be unsettled. The next question is what is the meaning of the term—adjustment (*Vyavasthâ*) as used in the sūtra. Adjustment, arrangement or order is found to be a property of that, the conditions of the existence of which are determined by sensuous perception or by correct inferences drawn from correct premises, and acknowledged to be such by persons able to judge of the subject. The absence of such an adjustment is called *Anavasthâ* or *non-adjustment*. A case of *non-adjustment* (*Anavasthâ-prasanga*) is well-known to the language of Indian philosophy. It is consi-

ऊन जाईल. अशा प्रकारच्या अव्यवस्थेस अनवस्थप्रसंग म्हणतात. निर्देश म्हणजे स्पष्टपणे विशेष वर्णन करून जें सांगितलें असतें तें. या ठिकाणी निर्देश-शब्दाचा अर्थ विशेष असा घ्यावा. विशेष आणि सामान्य हे सापेक्ष धर्म आहेत असें सांगितलेंच आहे. आतां एकांदर सूत्रार्थाचें निरूपण करतां येईल. हेतुवाक्य स्तुतिवाक्य आहे असें जर म्हटलें तर हें विशेष वर्णन होतें येणेंकरून हेतुवाक्याच्या आणि विधिवाक्याच्या संबंधाची व्यवस्था लागते. हेतुवाक्य सामान्य आहे असें म्हटलें तर हेतुवाक्याच्या आणि विधिवाक्याच्या संबंधाची अव्यवस्था होते, म्हणून हेतुवाक्य स्तुतिवाक्य आहे असें म्हणावें. “सुपानें अन्न सिद्ध होतें म्हणून सुपानें याग करावा.” या वेदमंत्रामध्ये सुपानें अन्न सिद्ध होतें हें केवळ सुपाचेंच विशेष वर्णन आहे. आणि सुपानें याग करावा हा विधि यजमानाच्या मनांत भरावा इतकेंच त्याचें पर्यवसान आहे. सुपानें अन्न सिद्ध होतें या हेतुवाक्याचा सामान्य अर्थ असा केला कीं ज्यानें ज्यानें अन्न सिद्ध होतें तें तें समजावें, तर विधिवाक्यांत काहींच तात्पर्य नाहीं असें निष्पन्न होईल; म्हणजे ज्यानें ज्यानें अन्न सिद्ध होतें त्यानें त्यानें याग करावा, असें प्राप्त होईल. लांकडांनीं अन्न सिद्ध होतें म्हणून लांकडांनीं याग करावा, पाण्यानें अन्न सिद्ध होतें म्हणून पाण्यानें याग करावा, असें कल्पिलें असतां मूळ वेदविहित विधीची वाताहत झाली. या वाताहतीचेंच नांव अव्यवस्था. याकरितां अशी अव्यव-

dered to be a serious defect in logical reasoning to be compelled to admit that a proposition stated is a case of *non-adjustment*. An illustration will simplify the explanation. On what does this earth rest? The reply is—on the hood of a huge serpent. On what does the serpent rest? If such questions be repeated *ad infinitum*, there can be no finality in this investigation. The want of finality under such circumstances is a case of *non-adjustment*. Now the term *Nirdesha* means a specific statement made in so many words. But in the sūtra under consideration, it appears to mean a simple particularity as opposed to a generality. We have already stated that a particularity and a generality are correlative terms. Now the ground for offering an explanation of the sūtra is prepared. When a subordinate sentence is called a causative sentence, it is a particular statement which adjusts the relation between a causative sentence and the principal sentence in a passage. When a causative sentence is considered to be a general statement expressive of the invariable relation of a cause to an effect, the adjustment of the relation of the principal sentence in a passage is disturbed. A causative sentence is, therefore, a subordinate sentence. In the Vaidika text, “he sacrifices by a winnowing basket, because food is prepared by it,” the latter portion of the passage introduced by *because*, is simply a special description of a winnowing basket, and its function is to induce a sacrificer to use a winnowing basket in a sacrifice. If the sentence that “food is pre-

सूत्राणि.

अथ मन्त्रालिङ्गाधिकरणम् ॥

तदर्थशास्त्रात् ॥ ३१ ॥ (पू० १.)

पदानि । तत्, अर्थ-शास्त्रात् ॥

पदार्थः । तत्=त्रिंशसूत्रस्थावतिष्ठेतपदनिदर्शनम् । अर्थः=प्रयोजनम्=विनियोगः । शास्त्रात्=शासनात्=निबन्धनात् । अर्थशास्त्रात्=विनियोगप्रदर्शनात् ॥

वाक्यार्थः । विधीनां व्यवस्था भवेद् विनियोगप्रदर्शनेन । मन्त्राणामर्थज्ञानं विना विनियोगः कर्तुं शक्यते । कुतः । विनियोगप्रदर्शकं शास्त्रमस्ति । अतो मन्त्राणामुच्चारमात्रेण कार्यं भवति । विनियोगस्योक्तत्वात् । मन्त्रार्थो न ज्ञेयः । इति पूर्वपक्षः ॥

भावार्थः । “नन्वर्थवादायं भविष्यतीति चेत् । नहि । येन विधीयते तस्य वाक्यशेषोऽर्थवादः । इत्युक्तम् । नच निरपेक्षेण विहितेऽर्थवादेन किञ्चिदपि प्रयोजनं क्रियते । अतो नार्थवादायं वचनमिति” शबरः ॥

अनुसन्धेयानि वेदवाक्यानि ॥

उरु प्रयस्त्रोरु ते यज्ञपतिः प्रयतां ॥ तै. सं. (१.१,८.) उरु प्रयस्त्रोरुते यज्ञपतिः प्रयतामिह । यजमानमेव प्रजया पशुभिः प्रययति ॥ तै. ब्रा. (३.२,८.) इमामगृभ्णन् रश्नामृतस्येत्यध्याभिधानीमादत्ते ॥ सं. (४.१,२) इमामगृभ्णन् रश्नामृतस्येत्यध्याभिधानीमादत्ते ॥ (ब्राह्मणरूपा) तै. सं. (५.१,२.) एकोनचत्वारिंशसूत्रादपकर्षोऽयम् ॥

स्था प्राप्त होऊं नये म्हणून जें हेतुवाक्य तें स्तुतिवाक्य असें जैमिन्याचार्य म्हणतात. हेतुवाक्याविषयी इतका विचार झाला.

pared by it” be interpreted into a general statement in—“whatever is the means of preparing food;” this will render the principal sentence—he sacrifices by a win-

* आतां येथून मंत्रलिंगाविषयी विचार.

३१. (वेदमंत्र अनर्थक आहेत) कारण त्यांचा अर्थ (कर्मविनियोगरूपानें) बांधलेला आहे. (पू० १.)

* मंत्रलिंग हे शब्द अधिकरणांत आले आहेत, जेणेकरून वेदमन्त्राचें विशेष वर्णन होतें, ते मन्त्रलिंग. मन्त्राचा विनियोग कसा करावा यावर मन्त्रलिंगशब्दाच्या अर्थाचें पर्यवसान आहे.

३१. सूत्राचा अर्थ—मूल सूत्रांत “तदर्थ” आणि “शास्त्र” अशीं दोन पदे आहेत. तदर्थ म्हणजे तोच आहे अर्थ ज्यांचा. तोच म्हणजे ‘व्यवस्था’ या शब्दाचें वर्णन मागील दिपेंत केलें आहे. अर्थ म्हणजे प्रयोजन व्यवस्थारूप प्रयोजन ज्याचें आहे तें. व्यवस्थारूप प्रयोजन म्हणजे विनियोग. अमक्या मन्त्राची अमक्या कर्मांत योजना करावी असें दाखविणें हा तदर्थशब्दाचा अर्थ झाला. शास्त्र म्हणजे व्यवस्थित विवेचन. आतां सूत्राचा आशय सांगतां येईल. वेदमन्त्राचा उपयोग कर्मांमध्ये कसा करावा याचें पूर्ण व्यवस्थित विवेचन ब्राम्हणकल्पसूत्रांत केलें आहे, म्हणून वेदमन्त्राचा अर्थ समजून घेण्याची आवश्यकता नाहीं म्हणजे वेदमन्त्र निरर्थक आहेत. इतका सूत्राचा अर्थ आहे हें पूर्वपक्षकाराचें म्हणणें आहे. आणि त्याचा आशय असा आहे कीं नुस्ता

* Now the subject of the practical application of the Vaidika texts.

31. (The Vedas are to no purpose), because their sense is definitely explained in (other practical works) (1. Statement of the opponent.

knowing basket—useless, and to no purpose for the last statement is—whatever is the means of preparing food is the means of a sacrifice. Fuel is the means of preparing food, therefore fuel is the means of a sacrifice. Again, water is the means of preparing food, therefore, water is the means of a sacrifice. Such an interpretation entirely sets aside the original scriptural injunction—a circumstance which is called a case of non-adjustment. To avoid such perplexity and illogical reasoning, Jaimini insists on a causative sentence being considered a subordinate sentence. The nature of a causative sentence is thus examined.

* The phrase *Mantra-linga* occurs in the above statement of the subject. Whatever explains particularly a Vaidika text is a *Mantra-linga*, the signification of which results in the practical application of Vaidika texts.

31. Now the explanation of the 31st sūtra in which the terms *tadārtha* and *śāstra* are used. The first means *that* which has *artha*. Now *that* is tantamount to adjustment (*Vyavasthā*) which is explained in the preceding footnote. Secondly *artha* means a pur-

सूत्राणि.

वाक्यनियमात् ॥ ३२ ॥ (पू० २.)

पदानि । (मन्त्रानर्थक्यम्) वाक्य-नियमात् ॥

पदार्थादीनि स्पष्टानि ।

भावार्थः । मन्त्रेषु वाक्यनियमो नामानुपूर्वो वर्तते । तस्मान्मन्त्रार्थेन प्र-
योजनं नास्ति । नियतपदक्रमा मन्त्रा उच्चारणविशेषार्थाः ॥

कर्म प्रसंगी मन्त्रांचा उच्चार केला म्हणजे झालें. मन्त्रांचा अर्थ न समजला असतां चालेल. आतां वेदवाक्यांची योजना करून दाखवितां. हे “पुरोडाशा, मोठा हो, आणि तुझा यजमानही मुलाबाळाच्या योगानें प्रतिद्र होवो.” हा मन्त्र तैत्तिरीय संहितेमध्ये (१.१, ८.) एथें येतो. तैत्तिरीय ब्राह्मणामध्य (३.२, ८.) एथें हाच मन्त्र आला आहे. त्या ठिकाणी (हा पुरोडाश) यजमानालाच संततीच्या आणि पशुसमृद्धीच्या योगानें प्रोत्साहन करतो असें संहितेतील मन्त्राच्या अर्थाचे वर्णन आहे.

पुनः “यज्ञाची ही दोरी (त्यांनीं) धरली” तै. सं. (२.१, २.) पुनः “यज्ञाची ही दोरी त्यांनीं धरली.” म्हणजे “घोड्याचीच दोरी ते घेतात” असें या मन्त्राचें ब्राह्मणरूप तै. सं. (५.१, २.) एथें अर्थवर्णन आहे. या सर्व धरिल मन्त्राचा स्पष्टपणें विनियोग सांगितला आहे. म्हणून विनियोग समजल्यानें कर्मप्रसंगी सर्व निर्याह होतो, आणि वेदमन्त्र फक्त उच्चारार्थे लागतात. वेदमन्त्र तोंडपाठ झाले म्हणजे झालें, त्यांचा अर्थ समज-

pose. *Tadartha* means that which has adjustment for its purpose. Such an adjustment is practical application. *Shāstra* is systematic exposition. Now the sense of this sūtra can be easily stated. Because the practical application of Vaidika texts to sacrificial works is thoroughly explained in systematic treatises (such as *Brāhmaṇa* and *Kalpa-sūtras*), there is no necessity of knowing the meaning of the Vaidika texts, that is, the last are to no purpose. This is the meaning of this sūtra in which an objection is brought against Jaimini who holds that the thorough knowledge of Vaidika texts is essential to the performance of a sacrifice, while his opponent maintains that mere repetition of Vaidika texts is enough for the purpose of a sacrifice, and that it is not necessary to understand their meaning. Now the translation and application of the Vaidika texts already quoted. “Oh sacrificial cake ! prosper, and let thy sacrificer prosper in children (and cattle.) This text occurs in the *Taittirīya Saṁhitā* (I. 1, 8.) and again in the *Taittirīya Brāhmaṇa* where the sense of the *Sanhitā* text is thus enlarged:—“This

३२. (वेदांतील) वाक्यांत नियम असतो, म्हणून (मंत्रार्थ निष्पद्योजन.) (पू० २.)

ग्याची मुळीच आवश्यकता नाही. असा पूर्वपक्षकाराचा आशय आहे.

३२. 'वाक्य आणि नियम' असे दोन शब्द आहेत. त्यांचा अर्थ करतांना भाष्यकार असे वर्णन करतात की, वेदांतील शब्दरचना कधी न बदलेल अशी बांधली आहे. मंत्रामध्ये वर्ण व पदे ज्या क्रमाने अदळतात तो क्रम तशाचा तसाच राहिलाच पाहिजे, असा नियम आहे. मंत्राच्या अर्थात जर तात्पर्य असते, तर क्रमवर एवढा कटाक्ष ठेवला नसता. परंतु ज्या अर्थी मंत्रांचा वर्णक्रम आणि पदक्रम कधी बदलत नाही, व या नियमाकडे विशेष लक्ष आहे, त्या अर्थी मंत्राचा अर्थ समजावा असा हेतुच नाही. असा पूर्वपक्षकाराचा आशय आहे. एकामागून एक वर्ण व एकामागून एक पदे आलीच पाहिजेत, असा अर्थ दाखविणारा संस्कृतानुपूर्वी हा शब्द आहे.

32. (The sense of Vaidika texts is to no purpose) because (there is) a fixed rule (in Vaidika texts). (11. Statement of the opponent.)

sacrificial cake distinguishes the sacrifice by his children and cattle." Again, "they took this rope of the sacrifice" occurs in the Taittiriya Sanhitâ (IV. 1, 2.) The expression—"they took this rope of the sacrifice"—is explained in the Taittiriya Sanhitâ (V. 1, 2.) which is properly speaking a Brâhmana. The practical application of the texts in the Sanhitâ is thoroughly explained. And sacrificial works can be performed when the practical application of Vaidika texts is known, while the repetition of Vaidika texts is essential to the performance of a sacrifice. It is sufficient then merely to get up Vaidika texts by heart by mere rote. There is no necessity whatever to understand them. This is the gist of this statement of the opponent.

32. The two terms Vākya and Niyama are used in the original sūtra. Commentators in explaining them state that syntactical sequence of words in the Vedas is immutably fixed. The rule is that the order in which letters as well as words in Vaidika texts occur is to be permanently maintained. If the sense of Vaidika texts were essential, such importance would not be attached to mere mechanical sequence of words. But as the sequence of letters and words in Vaidika texts is never to be altered, and as special attention is

सूत्राणि.

बुद्धशास्त्रात् ॥ ३३ ॥ (पू० ३)

पदानि । (मन्त्रानर्थक्यम्) बुद्ध-शास्त्रात् ॥

पदार्थः । बुद्धम्=ज्ञानम् । शास्त्रम्=निदर्शनम् ॥

वाक्यार्थः । यज् ज्ञातं तस्य निदर्शनं क्रियते । अत एवोच्चारणविशेषार्था मन्त्राः ॥

भावार्थः । ज्ञातनिदर्शने नाम ज्ञातज्ञापने पुनरुक्तिदोषः प्राप्नोति । अतो मन्त्रस्य ज्ञाने पर्यवसानं नास्ति । क्व तर्हि । उच्चारणविशेषे ॥

अविद्यमानवचनात् ॥ ३४ ॥ (पू० ४)

पदानि । (मन्त्रानर्थक्यम्) अ-विद्यमान-वचनात् ॥

पदार्थः । अविद्यमानम्=यन् नास्ति तत् । वचनम्=प्रतिपादनम् ॥

वाक्यार्थः । यत् (कुत्रापि नास्ति) तस्य प्रतिपादनादुच्चारणविशेषार्था मन्त्राः ॥

भावार्थः । शशशृङ्गं कुत्रापि न वर्तते । शशशृङ्गवदनेकार्था वेदे वर्तन्ते अतएव मन्त्राणामर्थे तात्पर्यं नास्ति । क्व तर्हि । केवलोच्चारणे तात्पर्यम् ॥

अनुसन्धेयानि वेदवाक्यानि ॥

चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तांसो यस्य । त्रिधा बद्धो बृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्यैः आविवेशे ऋ० सं० (४. ५८, ३) मा मा हिंसीः ॥

paid to this rule of sequence, it is never intended that the sense of Vaidika texts should be understood. This is the gist of this statement in opposition. The invariable sequence of letters or words is expressed in Sanskrita by the word *Ānupūrvā*.

३३. जें ठाऊक आहे, त्या-
चेंच प्रतिपादन असतें, म्हणून
(मंत्रार्थ निष्प्रयोजन.) (पू०३.)

३४. कोठें जें नाही, त्याचें
वर्णन (वेदांत) असतें म्हणून
(मंत्रार्थ निष्प्रयोजन.) (पू०४.)

33. (The sense of Vaidika texts is to no purpose) for there is the explanation of that which is already known. (III. Statement of the opponent.)

34. (The sense of Vaidika texts is to no purpose) because (there is in the Vedas) the description of that which (never and) no-where exists. (IV. Statement of the opponent.)

३३. मूळ संस्कृत सूत्रांत “बुद्धशास्त्रा-
त्” असें पद आहे. “बुद्ध” म्हणजे जें
ठाऊक आहे तें. “शास्त्र” म्हणजे व्य-
वस्थित वर्णन. जें समजलें आहे त्याचें
वर्णन करणें यांत पुनराक्तिदोष येतो. हा
दोष वेदमन्त्रावर येऊं नये म्हणून वेद-
मन्त्र तोंडानें पाठ मात्र म्हणावेत, त्यांचा
अर्थ समजून घेण्याची मुळीच आवश्यकता
नाहीं. “हे अग्नीद् (अग्नीला पेटवि-
णाऱ्या) हे अग्नीद्, विहार कर,” असा
एक वेदाचा मंत्र आहे. याचा अर्थ सम-
जून करायाचें काय? काय करायाचें तें
अग्नीदाला ठाऊक असतें. असापूर्वपक्ष-
काराचा आशय आहे.

३४. सूत्राचा अर्थ एवढाच आहे कीं
जसें सशाचें शिंग कोठेंहि मिळत नाही,
तसें वेदांत वर्णन केलेले अर्थ कोठेंहि दि-
सत नाहीत. याकरितां त्या अर्थाचें ज्ञा-
न होण्यांत कांहीं तात्पर्य नाही. नुस्ते ते

33. The phrase Buddha-Shâstrât is used in the original Sanskrit sūtra. *Buddha* means that which is known. *Shâstra* as has been stated, is systematic exposition. It is mere tautology to explain what is known. To ward off tautology it is reasonable to infer that Vaidika texts are merely to be remembered, while there is no necessity whatever for understanding them. “Oh Agnid, oh Agnid! prepare the sacrificial ground called Vihâra.” (Agnid is etymologically one who kindles fire). This is a Vaidika text probably from what is called a chapter on sacrificial directions (*Praishadhyâya*). Now the question is what is the good of knowing the sense of such a text? The priest Agnid knows what he has to do, and he does it. This is the drift of this statement in opposition.

34. The sūtra simply means that as a horn of a hare no-where exists, so the objects mentioned in the Vedas no-where exist.

सूत्राणि.

अचेतनेऽर्थबन्धनात् ॥ ३५ ॥ (पू० ५)

पदानि । (मन्त्रानर्थक्यम्) अ-चेतने, अर्थ-बन्धनात् ॥

पदार्थः । अचेतने=नास्ति चेतना नाम ज्ञानं यस्य तस्मिन् । अर्थः=

विनियोगः । बन्धनात्=प्रतिपादनात् ॥

वाक्यार्थः । यस्य ज्ञानं नास्ति तद्विषये क्रिया प्रतिपादिता । अतएवोच्चारणार्थमन्त्राः ॥

भावार्थः । अज्ञानिषु ज्ञानमूलकक्रियाकारित्वप्रतिपादनान् मन्त्राणामर्थं तात्पर्यं नास्ति । क्व तर्हि केवलोच्चारणे ॥

अनुसन्धेयानि वेदवाक्यानि ॥

ओषधे त्रायस्वेनम् ॥ तै. सं. (१.२, १) शृणोतं ब्राह्मणो विदुषोऽनु

तै. सं. (१.३, १३)

मंत्र तोंडानें पाठ म्हटले म्हणजे झालें. यास वेदांतील उदाहरण. “चार शिंगें, तीन याचे पाय, दोन मस्तकें, याचे सात हात. तीन ठिकाणीं बांधलेला वषभ ओरड ओरड ओरडतो. सोळा वेदीप्यमान मरणान्यांत शिरला.” असा ऋक्तंहितेत (४.५८, ३.) येथें मंत्र आहे. पण चार शिंगांचा आणि तीन पायांचा प्राणी कोठें आहे, आणि ऋग्वेद काय वर्णन करतो ? तर असला मलमलता अर्थ समजून घेण्यापेक्षां वेदाचे मंत्र तोंडानें पाठ म्हणावे, आणि मुकाट्यानें यज्ञसमयी त्यांचा विनियोग करावा, हें बरें. पुनः “हे मेखले, मला मारूं नको.” हा मन्त्र तै. सं. (१.२, २, ३.) एथें आहे. दीक्षणी-येष्टीमध्ये ऋणाजिनाविदीक्षा वेतांना जें कर्म करावें लागतें, तत्संबंधीं कमेरेस मे-

Therefore, there is no use whatever of knowing their sense. It is quite sufficient to get them up by heart by means of mere rote. A Vaidika text by way of illustration. “Four horns, his three feet, two heads, his seven arms, an ox tied in three places roars and roars, the great resplendent entered the mortals.” This text occurs in the Rik-Sanhitâ already given. Instead of attempting to understand such absurd Vaidika texts, it is reasonable to get them up by heart by mere rote and quietly apply them to sacrificial purposes. Again—“oh (girdle) do not kill me” This text occurs in the Taittiriya Sanhitâ (I. 2, 3.) A girdle is to be tied to the waist of a sacrificer at the time of performing what is called Diksan-yeeti where the sacrificer is regularly initiated. At this time, the

३५. ज्यांना ज्ञान नाही,
अशाविषयी कर्माचे प्रतिपादन
केले आहे, म्हणून (मंत्रार्थ नि-
ष्प्रयोजन.) (पू० ५.)

खला बांधावी लागते. त्यावेळीं “हे मे-
खले०” हा वरील मंत्र येतो. मेखला
हिंसा करणार कशी? तर असले मलते
मलते अर्थ समजून घेण्यापेक्षां मन्त्र
तोंडपाड करावेत, आणि यज्ञाचे वेळीं ते
म्हणावेत, हें बरें. असा पूर्वपक्षकाराचा
आशय आहे.

३५. उदाहरणावरून सूत्रार्थ स्पष्ट
होईल. “हे ओषधे, त्याचे त्राण कर.”
तै. सं. (१.२, १.) “हे दगडानो, तुम्ही
विद्वान् आहां म्हणून ऐका.” तै. सं. (१.
३, १३.) पूर्वपक्षकार असें विचारतो कीं,
दगड ऐकणार कसे? दगड विद्वान् होणार
कसे? ओषधी त्राण करणार कशी? हे
असले मलमलते, अप्रयोजक, असंभाव्य
अर्थ समजून घेण्यापेक्षां फक्त वेदमन्त्र
तोंडपाड करावेत हें बरें. त्यांच्या अर्था-
विषयी भानगड करून उपयोग नाही.
असा पूर्वपक्षकाराचा आशय आहे.

35. (The Vedas are to
no purpose) because objects
incapable of knowing are
described (as performing
sacrifices). (v. State-
ment of the opponent.)

text referred to is pronounced.
How can a girdle kill a sacrificer?
Instead of attempting to know
such absurd texts, it is reasonable
to learn the texts by mere rote
and quietly to use them in a sacri-
fice without understanding their
sense. This is the gist of this
statement in opposition.

35. An illustration will ex-
plain the sūtra. “Oh vegetable,
save him.” This text occurs in
the Taittirīya Saṁhitā (I. 2, 1.)
“Being learned, oh, stones! lis-
ten.” This text occurs in the Tai-
tirīya Saṁhitā (I. 3, 13.) The op-
ponent asks—how can the stones
listen and how can they be learn-
ed? How can a vegetable save
man? Instead of knowing the
sense of such absurd texts, it is
reasonable to get up the texts by
heart by mere rote. There is no
use in endeavouring to know their
sense. This is the gist of this
statement of the opponent.

सूत्राणि.

अर्थविप्रतिषेधात् ॥ ३६ ॥ (पू० ६)

पदानि । (मन्त्रानर्थक्यम्) अर्थ-विप्रतिषेधात् ॥

पदार्थः । अर्थः=प्रतिपादितविषयः । विप्रतिषेधात्=विरुद्धोपन्यासात् ॥

वाक्यार्थः । विषयस्य विरुद्धोपन्यासादुच्चारणार्था मन्त्राः ॥

भाषार्थः । एकस्य विषयस्यैककालीनो विरुद्धोपन्यासो दृश्यते । यथा
अदितिर्द्यौरदितिरन्तरिक्षम् । अस्मिंलक्ष्येऽदितेर्द्यौत्वेन वाऽन्त-
रिक्षत्वेन युगपद् वर्णनं कृतम् । तद् विरुद्धम् । अतएव
मन्त्राणामर्थे तात्पर्यं नास्ति । क्व तर्हि । केवलोच्चारे तात्पर्यम् ॥

अनुसन्धेयानि वेदवाक्यानि ॥

अदितिर्द्यौरदितिरन्तरिक्षम् । वाजसनेयसंहिता (२५, २३.) ॥

एकएवविरुद्धो न द्वितीयोपतस्थे । तै. सं. (१. ८, ६.) सहस्राणि
सहस्रशो ये रुद्रा अधिभूम्याम् ॥ तै. सं. (४. ५, ११)

स्वाध्यायवदवचनात् ॥ ३७ ॥ (पू० ७.)

पदानि । (मन्त्रानर्थक्यम्) स्वाध्यायवत्-अवचनात् ॥

पदार्थः । स्वाध्यायवत्=स्वाध्यायवतः । अवचनात्=अर्थस्याप्रतिपाद-
नात् ॥वाक्यार्थः । स्वाध्यायकर्मसम्बन्धिनो ये मन्त्रास्तेषामर्थप्रवचनं न
क्रियते । अत उच्चारणार्था मन्त्राः ॥भाषार्थः । स्वाध्यायाध्ययनस्य कर्मरहितत्वाद् यत् कर्मण्युपयोक्ष्यते तदभ्य-
सितव्यम् । तच्च चैवं विद्वांसः सन्तो वृद्धाः शिष्यानक्षरावधार-
ण एव प्रवर्तयन्ति । सन्निहितेऽप्यर्थे न तद्वचनाभ्यासे ।
तेनावश्यं तेषामुच्चारणमेवाङ्गत्वेनाभिप्रेतमिति कुमारिलभट्टः परि-
पाटी दर्शयति । अतएव मन्त्राणामर्थे तात्पर्यं नास्ति । क्व त-
र्हि । केवलोच्चारे तात्पर्यम् ॥

३६. ज्या विषयाचें प्रतिपादन केले आहे, त्याच विषयाचा विप्रतिषेध होतो, म्हणून (मंत्रार्थ निष्प्रयोजन.) (पू० ६.)

३७. (स्वाध्यायकार्त्ती) स्वाध्यायकर्मसंबंधी मंत्राचें अर्थप्रतिपादन नाही, म्हणून (मंत्रार्थ निष्प्रयोजन.) (पू० ७.)

३६. उदाहरणावरून सूत्रार्थ स्पष्ट होईल. “अदिति आकाश आहे, अदिति वायुमंडल आहे.” हा मंत्र वाजसनेय्य संहिता (२५.२३.) एथें आला आहे. त्या ठिकाणी अदितिच आकाश, आणि अदितिच वायुमंडल असें वर्णन आहे. हें कसे ? एकाच मंत्रामध्ये एकमेकांशीं न जुळणाऱ्या अर्थांचें वर्णन केले आहे. हें कसे ? दुसरें एक उदाहरण द्या. “रुद्र (जगतामध्ये) एकच आहे, दुसरा रुद्र कोणीहि नाही.” असा मंत्र तै. सं. (१.८.६.) एथें आहे. पुनः “हजारोच्या हजारो जे रुद्र नूमीवर आहेत.” असा मंत्र तै. सं. (१.५.११.) एथें आहे. या मंत्रामध्ये जे अर्थ वर्णिले आहेत, ते परस्पर विरुद्ध आहेत. वेदाच्या अर्थावर तात्पर्य आहे असें म्हटलें, तर जो विरोध आम्ही दाखविला तो अंगावर येतो म्हणून वेदाचे अर्थ करण्याची आवश्यकता नाही. केवळ वेद तोंडपाठ केले म्हणजे झाले. आणि तोंड-

36. (The Vedas are to no purpose) because there are in it contradictory statements on the same subject. (vi. Statement of the opponent.)

37. (At the time of learning under a preceptor as prescribed by sacred canons) the sense of the texts (in this connection) is never taught, therefore, (the Vedas are to no purpose.) (vii. Statement of the opponent.)

36. An illustration will explain the sūtra. “The firmament is infinity, and the heavens are infinity.” This text occurs in the Vājasaneyya Sanhitā (25, 23.) How can two things like the firmament and the heavens be infinite at the same time? How are such contradictory statements made in the same text? Take another example :—“There is only one Rudra (in the universe) and there is none second.” This text occurs in the Taittirīya Sanhitā (I. 8, 6.) Again the text, “there are thousands of Rudras on the earth” occurs in the Taittirīya Sanhitā (IV. 5, 11.) These texts are evidently contradictory. If it be said that the knowledge of the sense of Vaidika texts is important, the contradictions, says the opponent, are inevitable and have to be admitted. The latter proposal of merely remembering them obviates all the objections based on the texts being self-contradictory; because, when there is no knowledge of

सूत्राणि.

अविज्ञेयात् ॥ ३८ ॥ (पू० ८.)

पदादीनि स्पष्टानि ।

वाक्यार्थः । केचिन् मन्त्रा ज्ञातुं न शक्यन्ते । अतएव तेषामानर्थ-
क्यम् ॥

अनुसन्धेयानि वेदवाक्यानि ॥

सृष्ट्येव जर्भरी' तुर्करी'तू नैतोशेव' तुर्करी' पर्करीका ॥ ऋ. सं.
(१०.१०६,६.) अम्यक्सा त इन्द्र ऋष्टिरस्मे सनेम्यन्वं मरुतो
जुनन्ति ॥ ऋ. सं. (१.१६९,३.) इन्द्रः सोमस्य काणुका ॥ ऋ.
सं. (८.७७,४.)

पाठ मन्त्र केले म्हणजे मन्त्रामन्त्राच्या
अर्थीत जो विरोध अढळतो त्यापा-
सून कांहींच अडचण उत्पन्न होणार
नाहीं. म्हणून वेदाचा अर्थ करणें निरुप-
योगी आहे, व वेद तोंडपाठ करणें हें सयुक्ति-
क आहे.

३७. कोणीहि पुरुष गुरुपाशीं अध्यय-
न करतेवेळीं मन्त्र तोंडपाठ मात्र करतो,
त्यांत ज्या क्रियेचें वर्णन केलें असतें तशी
क्रिया हातानें करीत नाहीं. किंवा ती
क्रिया कशी करावी हें समजूनहि घेत ना-
हीं. केवळ एकामागून एक मंत्र तोंडपा-
ठ करतो. म्हणून वेद तोंडपाठ करण्या-
चीच परिपाठि आहे. या करितां वेदमंत्र
तोंडपाठ करावेत. अर्थ समजून घेण्या-
ची आवश्यकता नाहीं. ही वेद तोंडपाठ
करण्याची परिपाठि आहे असें पूर्वपक्षकार
म्हणतो. पण ही परिपाठि केवळ जैमि-
नीच्याच वेळीं उत्पन्न झाली होती असें

the texts themselves, there can be
no knowledge of their being self
contradictory. The meaning of
Vaidika texts is, therefore, un-
necessary. It is reasonable to get
up the Vedas by heart by means
of mere rote,

37. A student, while with
his preceptor, only learns to
repeat Vaidika texts, and never
actually performs the works de-
scribed in them nor does he learn
the way in which the works are
to be performed, but quietly learns
to repeat the texts in order. From
this practice it is to be inferred
that it has been a custom to learn
only to repeat Vaidika texts. The
custom proves that Vaidika texts
are to be repeated without any
knowledge of their sense. There
is no necessity whatever of appre-
hending their sense. The oppo-
nent says that it is a custom to
get up Vaidika texts by heart.
Now, this custom did not come
into existence just at the time of

३८. (कांहीं मंत्राचा) अर्थ समजणे अशक्य, म्हणून (मंत्रार्थ निष्प्रयोजन) (पू० ८.)

नाही. ही परिपाठि फार प्राचीन आहे, असे दिसते. ऋ. सं. (१.१६४, ३९.) एथे हा मंत्र पहावा. “ऋचो अक्षरं परमे व्योमन्यस्मिन्देवा अधि विश्वे निषेदुः। यस्तन्न वेदं किमुच्चा कंरिष्यति य इत्तद्विदुस्त इमे समासते॥” या मंत्राचा अर्थः—ऋचेचा उत्तम (अविनाशी) अक्षररूप जो स्वर्ग, त्यामध्ये सर्व देव वास करतात. हे जो न जाणतो तो (नुरत्या) ऋचने काय करील? जे असेंच जाणतात ते हे असा वास करतात. पुनः, यास्काचार्य आपल्या निरुक्तांत असे म्हणतात कीं जो अर्थ न जाणतो, पण वेद तोंडपाठ करतो तो केवळ भार वाहणारा खांब आहे.

या वचनावरून पूर्वी वेद तोंडपाठ करण्याची परिपाठि होती, त्याच परिपाठीस अनुलक्षून पूर्वपक्षकाराने पूर्वपक्ष केला आहे. शबराने एक उदाहरण दिले आहे, त्यांत “पूर्णिका कांडते, माणवकनामक विद्यार्थी तिच्यापाशीं मन्त्राचे अध्ययन करतो. त्याला मन्त्राचा अर्थ काय हे समजून घेण्याची इच्छा नाही. ती पूर्णिका स्त्री त्याला सांगत नाही, कारण तिला ठाऊक नाही.” अशा प्रकारच्या कथेचे दिग्दर्शन आहे. मावसाने याच कथेचा चांगला जखेख केला आहे. सर्व भाष्यकार ही कथा कां सांगतात हे आम्हांस समजत नाही. वेदमन्त्र नुस्ते पाठ करण्या-

38. (The Vedas are to no purpose) because it is impossible to know the sense (of some Vaidika texts.) (VIII. Statement of the opponent.)

Jaimini. It appears that it is an ancient custom. See the *Rik Sanhitâ* (I. 164, 39.), where the following text occurs:—“In eternal heaven (as it were) of a verse, all the gods abide. What can he who does not know this do with a (mere) verse? Those only who know this, thus abide.” There is evidently a pun on the word *Aksara* in this text. Again *Yâska* in his *Nirukta* says that “he who learns merely to repeat the Vedas is like a post which only bears a burden.” These texts prove that the practice of repeating Vaidika texts without knowing their sense existed and was recognized long before the time of Jaimini. The opponent who bases his objection on an ancient custom is one of those who preferred repeating to learning the Vedas. Commentator *Shabara* gives the following illustration:—A woman named *Pûrnikâ* pounds in a mortar. A student named *Mânava* learns there. He does not care to know the sense of what he repeats. *Pûrnikâ* does not explain it to him for she does not know it.” We do not see why all commentators tell this story. The purport of the *sûtra* seems to be to found an argument on the existence of an ancient custom.

38. There are such Vaidika texts as none can understand. It is, therefore, unreasonable to attempt to know their sense. It is, therefore, necessary to learn to

सूत्राणि.

अनित्यसंयोगान् मन्त्रानर्थक्यम् ॥ ३९ ॥ (पू० ९.)

पदार्थः । अनित्यसंयोगात्=अनित्यस्य संयोगः अनित्यसंयोगः तस्मात् ।

मन्त्र-आनर्थक्यम्=मन्त्राणामनभिधानार्थता ॥

वाक्यार्थः । अनित्यार्थानां सम्बन्धान् मन्त्राणां किञ्चिदभिधानार्थता नास्ति ॥

भावार्थः । वेदेऽनित्यवस्तूनां वर्णनमस्ति तस्माद् वेदार्थानामनित्यता ।

अतो वेदार्थेषु कालक्रमोऽवगम्यते । कालक्रमादननुभूतपूर्वत्वम् । अतएव मन्त्राणामर्थे तात्पर्यं नास्ति । क्व तर्हि । केवलोल्लेखेन तात्पर्यम् ॥

अनुसन्धेयानि वेदवाक्यानि ॥

किं ते 'कृष्वन्ति कीकटेषु गावो नाशिरं' दुहे न तपन्ति घृम । आनो भर प्रमगंदस्य वेदे । नैचाशाखं मघवन् रंधया नः । ऋ.सं. (३.५३, १४.)

विषयीं प्राचीन परिपाटीपासून अनुमान काढावें, एवढाच या सूत्राचा आशय दिसतो.

३८. वेदांत कांहीं कांहीं मन्त्र आहेत, त्यांचा अर्थ कोणालाहि होत नाही. म्हणून वेदमन्त्रांचा अर्थ करणें हें सयुक्तिक नाही. म्हणून नुस्ते वेदमन्त्र तोंडपाठ करावेत, असें पूर्वपक्षकाराचें म्हणणें आहे. आतां, ज्यांचा अर्थ कधीहि होणार नाही असे मन्त्र तरी कोणते ? असे विचारलें तर संस्कृत सूत्राखालीं वेदवाक्यांचें अनुसंधान अशी सदर घालून वेदमन्त्र दिले आहेत, ते पहावे. तेथे फक्त नमुन्या करतां दोन तीन मन्त्र घेतले आहेत. अशा मन्त्रांचा अर्थ बसविण्याकरतां

repeat Vaidika texts from memory. This is the gist of this statement of the opponent who mentions such Vaidika texts as can not be understood. Such texts are quoted by way of illustration, in the Sanskrita portion of this work. Different commentators have endeavoured to discover and settle the meaning of the texts. But it is rather too much to say that their endeavours have been crowned with success. We have already mentioned that the school of those who insist on the Vedas being to no purpose is ancient. The Naigama Kānda of the Nirukta of Yāska throws light on the history of this school. Āchārya Koutsa argues that the Vedas have no sense. In the course of his arguments, he

३९. नाशवन्त वस्तु वेदांत
अढळतात, म्हणून (मंत्रार्थ नि-
ष्पद्योजन.) (पू० ९.)

भाष्यकारांनी पुष्कळ खटपट केली आहे. परंतु ती खटपट सफल झाली असे म्हणण्यास जरा कठीण खरे. वेद अनर्थक आहेत, असे म्हणणाऱ्या पंडितांचा सांप्रदाय फार प्राचीन आहे, असे आम्ही पूर्वी वर्णन केलेच आहे. हे प्राचीन पंडित कसे होते, हे नीट समजून घेण्याकरतां यास्काचार्याने केलेल्या निरुक्ताचे नैगमकांड (१.१५.) प्रकरण पहावे. तेथे मन्त्राला अर्थ नाही, असा पूर्वपक्ष कौत्सनामं पंडित करतो. आणि ह्या पूर्वपक्षाचे प्रतिपादन करतांना त्यानें जे आठ नऊ हेतु दिले आहेत ते हेतु, आणि मीमांसा (१.२, ३१-३९) सूत्रांत जे पूर्वपक्ष केले आहेत, त्यांत जे हेतु आहेत ते, हे शब्दशः जुळतात. कौत्स हा वेदार्थ नाही म्हणणारा, आणि कोणी उलटा वेदार्थ आहे असे म्हणणारा, या दोघांमध्ये वादविवाद आहे. त्या वादविवादावरून अति प्राचीन काळी वेदाचे अर्थ होत नाहीत, असा पूर्वपक्ष करणारे महापंडित होते असे सिद्ध होते. या महापंडितांचा नायक कौत्स होता. ही गोष्ट हि लक्षांत ठेवण्याजोगी आहे. पुनः गुरुपरंपरेमध्ये कौत्साचे नांव गणिले आहे. पाणिनीया लेखावरून कौत्स हा मोठा प्रबळ आचार्य होता असे सिद्ध होते. हे इतिहास-

39. (The sense of the Vedas is to no purpose,) because transitory objects occur in the Vedas. (ix. Statement of the opponent.)

lays down eight grounds which exactly correspond to the eight statements of the opponent in the foregoing sūtras (I. 2, 31-39.) Yāska who holds that Vaidika texts have some sense or other is opposed to Koutsa who holds that they are without any sense. The arguments of Koutsa place it beyond doubt that in ancient times there were rationalistic free-thinkers like Koutsa who was perhaps the leader of the Āchāryas who thought as he did. The history of Koutsa in this connection deserves attention. Again, the name of Koutsa is included in the list of renowned teachers. Pāṇini's sūtras give grounds for believing that Koutsa was a distinguished teacher about the middle of the Āchārya-period. We have given this history to show that the opponent mentioned in the sūtra is not a man of straw and that his objections are not imaginary; but that such arguments as Jaimini notices were actually advanced and rebutted.

39. We have examined the significance of the phrase—"transitory objects occurring in the Vedas" in the sūtra (I. 1, 28.) This will be fully explained again by the following example. We will translate the Vaidika text quoted in the Sanskrita portion of this work. Oh (Indra) "What do the cows do for thee in the countries

सूत्राणि.

अवशिष्टस्तु वाक्यार्थः ॥ ४० ॥ (सि०)

पदानि । अवशिष्टः, तु, वाक्य-अर्थः ॥

पदार्थः । अवशिष्टः=निरपेक्षः । तु=न । वाक्यार्थः=वाक्यस्य अर्थः ॥

वाक्यार्थः । न । वाक्यार्थो निरपेक्षः ॥

भावार्थः । मन्त्राणामानर्थक्यं नास्ति मन्त्राणां सार्थता वर्तते । मन्त्राणामर्थे सफलतायां गृहीतायां न किञ्चिदन्यदपेक्षितम् । उच्चारणे सफलतायां गृहीतायां किञ्चिदप्यपूर्वरूपं फलमपेक्षितम् । सार्थत्वरूपफलं दृष्टम् । अपूर्वरूपफलमदृष्टम् । दृष्टादृष्टयोरदृष्टकल्पनाऽन्याध्या । अतोऽन्यफलनैरपेक्ष्यात् मन्त्राणामर्थे तात्पर्यम् । न तु उच्चारणे ॥

अनुसंधेयानि वेदवाक्यानि ॥

अग्निरसि नार्थसि । वाजसनेय संहिता (११.१०) तां चतुर्भिरग्निमादत्ते ॥

वर्णन अशाकरितां केलें आहे कीं जैमिनीच्या मीमांसेत जे पूर्वपक्ष आहेत ते केवळ कपोलकल्पित आहेत, असें समजूं नये. असे पूर्वपक्ष पूर्वी पंडित खरोखर कीत असत व ते सर्व जमा करून जैमिनीने आपल्या शास्त्रमालिकेंत ओळून ठेवले आहेत, असें सिद्ध होतें.

३१. नारायणं वस्तु म्हणजे काय याचा आम्ही पूर्वीच (१.१, २८.) एथें विचार केला आहे. पुनः, उदाहरणावरून स्पष्ट होईल. आम्ही जो मन्त्र संस्कृतांत घेतला आहे त्याचा अर्थ सांगतो "कीकट नामें नास्तिक देशामध्ये हे (इंद्रा) गाई तुझा उपयोग करतात काय ? सो-

called Kikatas? They do not give milk enough to prepare Soma for thee. They do not give milk sufficient to fill a vessel called a *Mahāvīra* so that we may heat it. Therefore, grant us the wealth of the prince *Pramangada* and of the country called *Naichāshākha*." This text occurs in the *Kik-sāhitā* (III. 53. 14.) In the original text the verb *tapanti* is used. We are doubtful as to its meaning. In this text, the infidels—*Kikatas*, the prince—*Pramangada* and the country called *Naichāshākha* are mentioned. If the Vedas be eternal, all these—the infidels, the prince and the country would be eternal. But these infidels and the rest do not exist.

पौच.

नांव.	रुपये.	आणे.	प्रति.
रावसाहेब रघुनाथ भास्कर गोडबोले	५	०	१
रा० सा० विनायकराव वासुदेव	५	०	१
रावसाहेब अमृत श्रीपत नागपूरकर.	५	६	१
रा० रा० रामचंद्र गोविंद अनगळ.... ..	५	६	१
रावबहादूर हरी रावजी चिपळुणकर.	५	०	१
Gopalji Gulabhai Desai Esquire.	5	6	1
Shivalal Nathubhai Esquire... ..	5	6	1
Babu Aditya Ram Bhattacharya. ...	5	6	1
रावसाहेब रुष्णाजी बापूजी बाळ.	५	६	१
रा० सा० गोविंदराव गोरे.... ..	५	६	१
Arthur Oliphant Esquire... ..	10	12	2
रावसाहेब चिंतामण सखाराम चिटणीस... ..	५	६	१
श्री० रा० रा० वासुदेवराव अण्णासाहेब जहागिरदार.. ...	५	४	१
Sashiah Shastri Esquire	5	6	1
Sivanath Shah Esquire	5	6	1
रा० सा० विठ्ठल वासुदेव गुरजर.	५	६	१
रा० सा० रुष्णराव सदाशिव जोगळेकर.	५	६	१
रा० सा० महादेव विष्णु कार्णे.	५	४	१
रा० सा० विष्णु बाळरुष्ण सोहोनी.	५	६	१
रा० सा० बापाजी बाळरुष्ण.	५	६	१
रा० सा० गोविंद जगन्नाथ.	५	६	१
रा० सा० शांताराम नारायण.	५	६	१
Dr. Shivaram Bhau... ..	5	6	1
Rev. Robert Squires... ..	5	6	1
रा० सा० बाळाजी प. डुरंग.... ..	५	६	१
” ” विष्णु मोरेश्वर महाजनी.	५	६	१
” ” कारभारी संस्थान जव्हार.	५	६	१
Dosabhai Framji Esquire.	5	6	1
K. Ramchandrarao Esquire.... ..	5	6	1
K. Raghunathrao Esquire.	5	6	1

सूचना.

वर्षाची वर्गणी, अगाऊ ५ ०
एका अंकास ० ८

पुण्याबाहेर राहणारांस टपाल हंशिलाबद्दल दर वर्षाचे ६ आणे खेरीज पडतील. मागाहून वर्गणी घेतली जाणार नाही.

ग्रंथकर्त्यास अथवा म्यानेजरास जीं पत्रें लिहावयाचीं, तीं “षड्-दर्शनाविचिंतनिका—आफिस, पुणे, सदाशिव पैठ, घर नंबर ६४१” या पत्त्यावर लिहावीं. वर्गणी वगैरे संबंधी पत्रें याच पत्त्यावर पाठवावीत.

Rs. A.

For one year, in Advance... .. 5 0

Single copies 0 8

Besides six annas for postage at the rate of half an anna for a copy.

N. B. The subscription is to be paid *in advance*.

No accounts of arrears can be kept.

All letters should be addressed to the Manager of the *Saddarshana-Chintanikâ-Office*, Poona, *Sadashive Petha*, House Municipal No. 641.

